

dij, tudi avstrijska pride tje v Pirejsko lukko. — Nemški naselbi v Afriki prede čem dalje, tem huje. Sedaj pa še ni gotovo, če ji pošlje Bismarek vojakov na pomoč. Po takem bode k malu konec naselbe, ki je gnala o svojem času toliko hrupa pri Nemeih.

Za poduk in kratek čas.

Kako v Afriki zamorce lovijo in ž njimi tržijo.

(Konec.)

„Časih zamorske sužnje več mesecev daleč ženejo. Čreda je vedno manjša. Če bi nekateri zavoljo neznoznega mučenja nameravali postaviti se ali pa pobegniti, jih beluni*) s sabljami napadejo in pustijo ranjene ob cesti ležati, a ne da bi jih klade rešili. Zato pa resnico govorijo, kateri pravijo: Če bi kdo pot zgrešil, ki drži iz notranje Afrike v daljna mesta, v katerih s sužnji tržijo, lahko bi ga našel in spoznal po mrtvaških kosteh, katerih je vse polno ob cesti.

Že jako pičlo število jih zadnjič pride na sejem. Časih jih komaj polovica in še manj prebije težavno pot. Na sejmu se zdaj vrstijo sicer drugačni prizori, a sramotni in grozovitni so, kakor prejšnji. Zamorce postavijo na sejem, kakor ljubo živino. Preiskujejo jih, kakor pri nas konje ali vole. Pregledajo jim noge, roke in vse ude telesa, pogledajo jim tudi na zobe in potem presodijo, za kakšni posel bi sodili in koliko dela bi zamogli premagati. Potem se v pričo vbogih trpinov pogajajo za ceno, in kedar se pogodijo, je zamelec z dušo in telesom tistega, ki ga je kupil. Nihče ne gleda na sorodstvo: oče, mati, otroci se morajo za vselej ločiti, naj še tako vpijejo in žalujejo; še manje pa gledajo na poštenje, ker sužnji morajo vso nesramno hudobijo svojih trinogov trpeti. Gospodar zamore svoje sužnje mučiti in klati, v osrednji Afriki se nikdo za to ne briga.

Vendar smo s tem strašne prizore le površno popisali. Naši misijonarji so še vse huje reči gledali. Videli so, kako je grozovitni trinog potegnil sabljo ter z enim mahom odsekal glavo sužnju, ki ga je razjezil; drugemu zopet je odsekal eno roko in eno nogo ter ga potem pognal v visoko travo kraj ceste, rekši: zdaj bo te leopard laglje zavohal in te bo učil, kako se maršira.

Jaz pa stvari ne pretiram. Kupčija z zamorci je tako grozovitna in sramotna, da se tukaj ne da nič pretirati. Za može navadno kupei dosti ne marajo, ker se jim spuntajo ali posamezni tudi pobegnejo. Najrajsi lovijo žen-

ske in otroke, ki so slabi in boječi in se kruti moči ne upajo upirati. Ženske in otroke tudi laglje odajo, ženske v nezaslišano pohotnost, otroke pa, da jih v svoje namene odgojijo. Najdejo se muhamedovski glavarji, ki imajo po 1200 žen, in tudi najrevnejši muhamedovec ima po več žen. Saj na sejmu dobi ženo po ceni, — za eno kozo, otroka pa še bolj po ceni — za kilo soli.

In veste, koliko sužnjev muhamedovski barantači vsako leto prodajo? Naši misijonarji pravijo, da 400.000. In če računimo, da komaj vsakega štrtega živega na sejem pripeljejo, po tem takem vsako leto dva milijona zamorcev polovijo in ugonobijo. Če ne bode od nikod pomoči, bode v nekaterih letih cela notranja Afrika opustošena in brez ljudi. Temu računu pa se ne čudimo, ker misijonarji pišejo, da niti dan ne preide, da bi mimo ne gnali črede zamorcev“. Molimo in — dajmo kaj za zamorce!

Boreski.

Smešnica 42. „Ni lepo“, pravi tujec krčmarju, „ni lepo, če vas vprašam: Je-li to vino v resnici ljutomersko ali meni se zdi, da je za tako preleško.“ „Je“, odvrne drugi gost izza mize, „v resnici je ljutomersko, pa to ime še ima le — po krstu.“

Razne stvari.

(Od potovanja.) Njih ekscelencija mil. knezoškof so se odpeljali včeraj na Dunaj ter jih bodo svitli cesar dnes, dne 18. oktobra vzprejeli.

(Imenovanje.) Na c. kr. vadniško šolo v Mariboru pride g. F. Leske, nadučitelj v Rušah, kot začasni učitelj. V učiteljskih krogih se pa ne sodi ugodno čez to imenovanje.

(Mestni proračun.) Mesto Celje ima leta 1889 stroškov fl. 59.403-65, prihodkov pa samo fl. 38.884-96, primanjkuje mu torej celih fl. 20.518-60. Le-teh si upa največ dobiti iz priklade na dac pri mesu, vinu, pivu in žganji.

(Slov. šola.) Okr. šolski svet v Celji je vrnil tistim občinam, ki so prosile za popolnem slov. šole njih prošnjo ter jih prosi, naj še o svoji prošnji sklepajo na novo in to „kar najprej“. To je pač čudno zahtevanje ali pa mar misli okr. šolski svet, da ne sedé močje v dotičnih obč. zastopih? Upamo, da dobi le-to prepričanje k malu po obč. zastopih samih.

(Povodenj.) Kakor je znano, leži Celje prav nizko ter jim preplavi Savinja skoraj vsako leto mesto kje na katerem konci. Mestni zastop pa je prišel sedaj že srečno do tega, da je izvolil posebno komisijo, češ: naj ona odpravi sitno povodenj.

(Otroška bolezen.) V občinah: Laški trg, sv. Krištof in Marija Gradec je 80 otrok

*) Tisti, ki z zamorci barantajo, so namreč bele kože, kar je za nas beljake sramota.